

Chính trị
Chủ đề: Xuân
Tác giả: Nguyễn Nhơn

*Xuân về nơi đất khách
Bâng khuâng đọc lại câu chuyện cũ*

ƯỚC NGUYỆN ĐẦU XUÂN

*Xin hãy dựa vào DÂN TỘC
Để sinh tồn như là MỘT DÂN TỘC*

Trên đường từ cuộc biểu tình chống hội thảo “Bắc cầu” ở Đại học San Diego về, nhân nghĩ đến điều huyền nhiệm của lời dạy người xưa, bèn lôi bản Bình Ngô Đại Cáo ra đọc.

“Vừa rồi:

*Vì họ Hồ chính sự phiến hà, để trong nước
nhân dân oán bạn. Quân cuồng Minh đã
thừa cơ tứ ngược, bọn gian tà còn bán nước*

*cầu vinh.
Nướng dân đen trên ngọn lửa hung tàn, vùi con đỏ
xuống hầm tai vạ. Chước dối đủ muôn nghìn khố, ‘ác chứa ngót hai mươi năm’. Bại
nhân nghĩa, nát cả càn khôn, nặng khoa liếm vết không sơn trạch. Nào lên rừng đào mỏ,
nào xuống biển mò châu, nào hố bẫy hươu đen, nào lưới dò chim sả. Tàn hại cả côn trùng
thảo mộc, nheo nhóc thay quan quả diên liên. Kẻ há miệng, đũa nhe răng, máu mỡ bấy
no nê chưa chán. Nay xây nhà, mai đắp đất, tay chân nào phục dịch cho vừa. Nặng nề
những nô phu phen, bắt bớ mát cả nghề canh cửi. Độc ác thay! Trúc rừng không ghi hết
tội. Dơ bẩn thay! Nước bể không rửa sạch mùi. Lẽ nào trời đất tha cho, ai bảo thần dân
nhịn được.”*

Nghe đọc vậy, ông Lệnh Hồ ngồi phía trước quay lại hỏi: “Vậy chớ bài Đại Cáo có nói tới vụ ty nạn hải ngoại không?” Người đọc bèn thêm thắt: Có chớ, nhưng tại vì ấn công ngày xưa đục bản gỗ mỗi tay quá nên bỏ sót mấy chữ. Đáng lẽ câu “lên rừng, xuống bể” đầy đủ phải như vậy, “Nào lên rừng đào mỏ hoặc đi ‘kinh tế mới’. Nào xuống biển mò châu hoặc bỏ trốn ‘vượt biên’”. Còn câu “xây nhà, đập đất” cũng thiếu mấy chữ: Nay xây nhà, đập đập (Thủy điện), mai đập đất, đào kinh (Thủy lợi). Trên xe anh em nghe thấy đều cười. Ngoài mặt thì cười vui là vậy mà trong lòng cảm thấy bùi ngùi vì nghĩ rằng: Tổ tiên ta ngày xưa sao mà cương nghị, hùng liệt. Giặc Hồ-Minh chỉ bạo ngược ngót hai mươi năm mà đã vùng lên đánh đuổi, quét sạch bờ cõi. Còn lũ con cháu chúng ta ngày nay sao mà ươn hèn, bạc nhược. Lũ rợ Hồ thời đại đã lấy lừng tác ác gấp trăm lần hơn cuồng Minh khi xưa, đất nước tan hoang, dân tình đói khổ, oan nghiệt chất chồng suốt hơn nửa thế kỷ nay mà chỉ biết kêu la rồi bỏ chạy. Chỉ trong vòng chưa đầy một phần tư thế kỷ mà đã hai lần bại tẩu: Năm 54 bỏ chạy từ Bắc vào Nam. Năm 75 chạy từ trong nước tuôn ra hải ngoại. Phải chăng giống dòng Lạc Việt ngày nay chỉ còn là sắc dân Lạc thuộc bộ “tẩu” nên chỉ có biết chạy thôi? Còn sắc dân Lạc cương liệt, quyết giữ đất cây cày, an cư lạc nghiệp thuộc bộ “mễ” đâu rồi?

Tệ hơn nữa là ngày nay ở hải ngoại lại nảy sinh ra thêm một nhóm tự xưng là trẻ mà tuổi đời không còn trẻ nữa, không phải chỉ bỏ chạy thì cũng còn khá, đảng này lại “hùng hổ” xấp lại giáp mặt VC để... “cầu hòa”. Khi công bố chánh thức bang giao, TT Mỹ hô hào, “Đóng lại một chương lịch sử”, những người này bèn “hồ hởi” chạy rong khắp nơi hò reo, “lịch sử đóng lại một chương”. Khi những ông thầy Mỹ giảng, “Thời đại ngày nay là thời đại đối thoại hòa bình”, thì mấy ông nhỏ lập tức gân cổ dạy khôn người lớn tuổi, “các bác phải bình hòa đối thoại theo xu hướng thời đại”.

Về cái vụ “đóng mở lịch sử”, tôi nghĩ rằng những ai chủ trương như vậy thì một là vô học, hai là vong bản. Gọi là vô học vì họ không biết rằng lịch sử vốn là một chuỗi sự kiện thuộc về xã hội nhân sinh tức là đời sống con người luân lưu bất tức chớ nào phải là chương sách. Dù cho họ có muốn quên đi hay xóa nhòa một giai đoạn lịch sử đều không thể được, bởi vì sự kiện lịch sử một khi đã hiện hữu thì mãi mãi còn đó bất chấp con người muốn nhớ hay quên. Còn vong bản là một khi đã phủ nhận một giai đoạn lịch sử đã qua thì liền có sự đứt đoạn, chia lìa gốc ngọn. Gốc một khi đã đứt rồi thì lấy gì làm căn bản để dựa vào mà nói chuyện tương lai. Huống chi cha anh của họ là những người trực tiếp tham dự vào giai đoạn lịch sử mà họ muốn bỏ quên, còn sống sờ sờ ra đó làm thế nào nhét họ vào đâu để đóng kín lại? Hay là bóp mũi đem chôn sống cho khuất mắt để thực hiện chiêu bài “đóng lại trang lịch sử”.

Còn cái câu “thời đại ngày nay là thời đại đối thoại hòa bình” mới thật là hót như vẹt một cách vô duyên. Hồi anh em chúng tôi còn chịu cảnh đói lạnh trên núi rừng Việt Bắc, chúng tôi thường bảo nhau mấy chữ “Buốt óc, nhức tim” mỗi khi nghe nhồi sọ cái câu

huênh hoang lừng lẫy, “Thời đại ngày nay là thời đại loài người quá độ lên Xã Nghĩa trên phạm vi toàn thế giới”.

Vậy mà chưa đầy một thập niên sau, hệ thống Xã Nghĩa sụp đổ tan tành. Ngày nay, sau chiến tranh lạnh, người ta sáng chế ra câu khẩu hiệu “Đối thoại, Hòa Bình, hợp tác phát triển, xây dựng trật tự thế giới mới.” Trong khi chưa có ai biết cái trật tự thế giới mới đó tròn méo ra sao, hay dở lẽ nào thì có những ông người Việt cứ tưởng rằng mình là nước Mỹ rắp tâm thực hành khẩu hiệu kẻ trên bằng cách xông vào... nói chuyện, đối thoại với VC để buộc chúng đi theo hướng từ độc tài đảng trị đến dân chủ đa nguyên. Mỹ thật như ông Stephen Young đó còn chưa làm được như vậy huống chi là đám Mỹ hờ nhập tịch. Đó chẳng qua là đầu óc vọng ngoại, cầu ngoài, chỉ biết ý lại vào thế lực Mỹ để tranh giành quyền lực bất kể hậu quả mai sau.

Vì những người vong bản đó muốn quên đi quá khứ của cha anh, tôi nhắc lại đây mấy bài học lịch sử ô nhục về thói cầu viện nước ngoài:

– Vua Lê Chiêu Thống xưa theo đuôi quân Tàu về nước toan chiếm lại ngôi vị rồi bại tẩu, nổi then nhục để lại ngàn thu.

– Vua Gia Long chỉ vì một lá thư cầu viện người Pháp bắt thành mà hậu quả ngót trăm năm lệ thuộc.

– Thời hiện đại, miền Nam vì tình thế chẳngặng đặng dừng, phải dựa Mỹ để chiến đấu tự vệ, rồi lần hồi mất hết chủ quyền, để số phận đất nước cho người ngoài định đoạt. Hậu quả là nước mất, thân lưu lạc xứ người.

– Miền Bắc hét theo Tàu đánh Pháp, rồi theo Nga chống Mỹ, gặp thời thế lầy lừng đánh chiếm cả Miền Nam lẫn Cao Miên để rồi kiệt quệ, đất nước tan hoang, dân tộc nghèo đói vào bậc nhất Đông Nam Á.

VC chủ trương xóa bỏ dĩ vãng hướng về tương lai, những người vong bản cũng đồng một ý khép lại chương sử đã qua để tiến tới. Vì cả hai đều không chịu học bài học lịch sử còn nóng hổi, nên hiện nay họ đang chạy đôn chạy đáo lập lại y chang vết xe đổ của cha anh lớp trước.

– Vừa rồi đám VC theo Tàu kéo nhau qua triều kiến Trung Cộng tình nguyện làm con chóthí, toan tính lập “Trục Xã Nghĩa” chống Mỹ:

Bắc Kinh – Hà Nội – Havana = Trục Xã Nghĩa

Trục này dù có thành hình thì cũng chỉ là xác quỷ nhất người. Tuy nhiên vẫn là một vấn đề trọng đại đối với Mỹ.

– Đám VC còn lại nay đã trở thành “Tư bản Đỏ” âm thầm cấu kết với đám Quốc gia vong bản dựa Mỹ chống Tàu.

Quốc gia vong bản + VC Tư bản đỏ = Liên Hiệp cò cưa

Gọi là liên hợp cò cưa bởi vì nó tùy thuộc vào sự cò kè, trả giá của hai nước lớn chủ trì. Khi nào người ta ngã giá xong thì đó là lúc điể tận cung tàn. Trước đây người ta vẫn ví von “Thông cáo chung Mỹ-Tàu năm 1972 là hồi chuông báo tử của VNCH”. Về sau quả nhiên đúng y như vậy. Đó là điều để cho những ai hiện nay hý hửng dựa Mỹ chống Tàu suy gẫm.

– Ngoài ra lại còn mấy ông Tây gốc Việt đầu chịu ngòi yên, cũng chạy đôn chạy đáo lo lập lại công thức ba bề, bốn bên kiểu Hiệp định Paris 73:

QG thân Mỹ + Trung lập theo Pháp + VC theo Tàu = Liên Hiệp bát nháo (mượn đỡ chữ của Tú Cờ dùng ở đây mới đúng chỗ).

Điểm qua 3 công thức kể trên thì thấy rằng tất cả đều “Phi Dân Tộc” vì do sự áp đặt từ bên ngoài bất chấp “quyền Dân tộc Tự quyết”. Và vì nó phi dân tộc nên cũng “Phi Dân chủ”: Khi một dân tộc mà không có quyền tự định đoạt số phận của đất nước thì Dân chủ chỗ nào? Vậy nên chẳng những người Dân Tộc, nhân khi các thế lực phi dân tộc còn đang chèo kéo, tranh giành quyền lực, nắm lấy thời cơ huy động sức mạnh Toàn Dân tiến hành một cuộc Cách Mạng Dân Tộc đích thực, lấy lại quyền Tự chủ cho Dân tộc.

Vậy hỏi ai là người tài trí, quyết nói chí Tự Cường Lê Nguyễn xin đứng lên phát cờ Tự Nghĩa, dẫn dắt Dân Tộc vùng lên quét sạch bạo quyền VC đem lại Tự Do, Dân Chủ và Phú Cường cho Dân Tộc.

Tôi tin rằng:

Cuộc Cách Mạng mai này nếu có, sẽ phải là cuộc Cách Mạng Dân Sinh, Dân Chủ đích thực do Toàn Dân vì không còn chịu nổi ách áp bức của bạo quyền VC, vùng lên lật đổ chúng, giành lại quyền sống, quyền làm người.

Cuộc Cách Mạng mai này nếu có, sẽ phải là cuộc Cách Mạng Dân Tộc đích thật do chính Dân Tộc sau hơn thế kỷ dài chìm đắm, bưng thức tỉnh, tự mình đứng dậy, tự mình đi.

Khi đó thì những ai đã đóng góp xong bốn phận trong giai đoạn lịch sử đã qua được quyền sống thanh thoi theo thú vui của Cụ Đồ Chiểu:

*Nước trong rửa ruột sạch trơn
Một câu danh lợi chi sồn lòng đây
Sớm vui, tối vịnh vui vậy.*

Nguyễn Nhơn

Nguồn: Internet eMail by Nguyễn Nhơn chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, February 3, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*